

Marszałek Żymierski w towarzystwie gen. Zarako - Zarakowskiego udaje się na uroczystość promocji podchorążych.

Marszałek Żymierski wręcza nagrody prymosom Szkoły Oficerów Polif. - Wych. W głębi plk. St. Łętowski.

DZIENNIK ŁÓDZKI

Rok II Łódź, wtorek 24 września 1946 r. Nr 263 (450)

Nowy minister handlu USA

Harriman zajął miejsce Wallace'a i będzie „popierać” politykę Byrnesea i Trumana — Nominacja ta jest niespodzianką nawet dla zaufanych prez. Trumana — Wallace skreślony z listy mówców amerykańskiej partii demokratycznej

Będzie on mógł przemawiać tylko we własnym imieniu

WASZYNGTON, 23.9. (API) Prezydent Truman podał do wiadomości, że mianuje ambasadora amerykańskiego w W. Brytanii Averrila Harrimana ministrem handlu na miejsce Henry Wallace.

WASZYNGTON, 23.9. (API) Mianowanie A. Harrimana na stanowisko ministra handlu w miejsce Wallace'a było wielką niespodzianką dla kół politycznych Waszyngtonu. Wiadomość o tym rozszerzyła się błyskawicznie i zdziwiła nawet zaufanych prezydenta Trumana.

Harriman, będący obecnie ambasadorem w Londynie, jak okazuje się figurował na liście ewentualnych kandydatów. Uważają, że mianowanie to może mieć oddźwięk w skali międzynarodowej. Przypomina się o tym, że Harriman przed tym, nim został ambasadorem w Londynie, zajmował stanowisko ambasadora w Moskwie. Ponadto stał na czele pierwszej misji w sprawie umowy pożyczkowo-dzier-

żawnej z ZSRR i uważa się go za eksperta w sprawach sowieckich.

LONDYN, 23.9. (API) Harriman, ambasador St. Zjednoczonych w W. Brytanii, którego prezydent Truman mianował ministrem handlu po dymisji Wallace'a oświadczył dzisiaj w Londynie:

„Popieram w całej rozciągłości politykę Trumana i Byrnesea, którą prowadzi zgodnie ze wzniosłymi zasadami prezydenta Roosevelta. Droga ta prowadzi do pokoju”.

„Jestem szczęśliwy, mówi dalej Harriman, że wchodzę do gabinetu prez. Trumana jako minister handlu. W czasie ostatnich 6 lat reprezentując Roosevelta i Trumana w różnych misjach zagranicznych miałem okazję bezpośredniego zetknięcia się z ważniejszymi problemami gospodarczymi narodów Europy i Azji. Narody te zwracają się do nas z wiarą i nadzieją i oczekują od nas pomocy.”

WASZYNGTON, 23.9. (API). B. minister handlu USA Henry Wallace został skreślony z listy mówców partii demokratycznej przed nadchodzącymi wyborami. Rzecznik partii demokratycznej oświadczył, że Wallace będzie mógł przemawiać tylko we własnym imieniu.

Monterzy III-ej wojny

Na tle obecnych wypadków politycznych, rozgrywających się w Stanach Zjednoczonych, jest dość trudno zorientować się, dokąd zmierzają polityka zagraniczna rządu amerykańskiego. Po usunięciu ostatnich dwóch przedstawicieli, podtrzymujących pokojową tradycję w polityce zagranicznej Stanów, Byrnes przeszedł do ofensywy.

Fakt, że Prezydent Truman udzielił swojej aprobaty na przedstawione mu wytyczne polityki Byrnesea, budzi tylko obawę. Ludzie, stojący blisko otoczenia Byrnesea, jak senator Vandenberg, i senator Claughorn, nie są nastawione pokojowo.

Nikt dotychczas w Stanach nie powiedział wyraźnie, że właśnie Stany Zjednoczone mają stać się, o ile nie agresorem, to prowokatorem trzeciej wojny. Dużo natomiast składa się oświadczeń, że biedne USA muszą się bronić przed widmem czekającej ich zagłady.

Jeden z bliskich, pozostałych w cieniu, współpracowników Byrnesea, zdolny dyplomata przemysłowiec, wyznający zasadę, że tylko siła ma obecnie wpływ na bieg wypadków międzynarodowych, Joseph Kennedy, wypowiedział się otwarcie na temat trzeciej wojny.

— Stany Zjednoczone są najlepiej położonym na globie ziemskim narodem — zaczyna p. Kennedy. — Dzięki znacznym zasobom materialnym, rozwojowi ekonomicznemu i kulturalnemu, zdolności produkcji, sile i spójności narodowej, Stany znalazły się na pierwszym miejscu wśród narodów świata.

— Rok temu posiadaliśmy największą siłę militarną, jaką zna historia.

— Ale dziś zaobserwować możemy dwie słabe strony: 1) Ignorancja ze strony narodu amerykańskiego w stosunku do naszej polityki zagranicznej; naród nasz jest pierwszym narodem na świecie i musi odpowiedzieć na tego postępować. 2) Drugą naszą wadą jest niezdecydowane stanowisko.

Kolonie włoskie w ręku 4 mocarstw

PARYŻ, 23.9. (PAP) Ministrowie spraw zagranicznych czterech wielkich mocarstw ogłosili w poniedziałek następującą deklarację: „Rządy Związku Radzieckiego, Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i Francji postanowiły, że w ciągu roku od wejścia w życie traktatu pokojowego z Włochami wspólnie zadecydują ostatecznie o losie posiadłości włoskich w Afryce, co do których Włochy zrzekają się wszystkich praw i tytułów.

O ostatecznym losie tych terenów i o ich granicach zadecydują rządy czterech wielkich mocarstw, biorąc pod uwagę wolę mieszkańców i ich dobrobyt, oraz interesy pokoju i bezpieczeństwa.

Jeżeli w sprawie losów któregośkolwiek z tych terenów Wielka Czwórka nie będzie mogła dojść do porozumienia w przeciągu roku od dnia wejścia w życie traktatu pokojowego, zagadnienie to zostanie przekazane generalnemu Zgromadzeniu Narodów Zjednoczonych.

XI sesja KRN zakończona

Potrzeba nam jedności a nie rozdrobnienia sił

Fragmenty przemówienia Prezydenta RP

Wysoka Rado! Zakończyliśmy obrady sesji Krajowej Rady Narodowej. W 4-dniowych pełnych wysiłku i napięcia obradach dokonano wielkiej pracy: omówione zostały podstawowe zasady, fundamentalne reguły życia politycznego i gospodarczego naszego narodu na najbliższy okres. Uchwala, zatwierdzająca 3-letni plan inwestycyjny i wytworzy stanę się podstawowym drogowskazem naszej pracy nad odbudową gospodarczą Polski i przyczyni się niewątpliwie do mobilizacji wszystkich naszych sił twórczych, do spętogowania wyników tego obrzymiego wysiłku, jaki naród nasz podejmuje aby odbudować, rozwinąć i utrwalić podstawy naszego bytu gospodarczego, a więc naszej siły i znaczenia wśród narodów Europy. Debaty na sesji wykazały, że mimo znacznych różnic między poszczególnymi stronnictwami, ustawa budżetowa i plan 3-letni zostały uchwalone jednomyślnie. Wydaje mi się, że nie będzie prze-

sada, jeśli stwierdzimy, że pozytywny stosunek, jaki obrady naszego parlamentu wykazały wobec tych decyzji, jest jednocześnie aklamacją i uznanie dla całej podstawowej polityki odbudowy państwa, wytknięty przez Krajową Radę Narodową. Jest jednocześnie stwierdzeniem, że kierunek rozwoju państwa, wytknięty przez Krajową Radę Narodową i rząd, jest prawidłowy, że droga, którą idziemy, jest właściwa i słuszną (oklaski).

Nie można bowiem pogodzić w żaden sposób program gospodarczego obszarnika, kapitalisty, spekulanta, z programem gospodarczym robotnika, chłopca czy inteligenta pracującego. Dlatego też, opuszczając tę sesję, winniśmy gruntownie rozważyć, czym można wytłumaczyć tę sprzeczność między jednorodnym stanowiskiem przy uchwaleniu zasadniczych i decydujących w naszej rzeczywistości planów gospodarczych.

Z zaciętrzewieniem, z jakim powinna część członków tej izby ustos-

sunkowuje się do politycznych zadań państwa, które muszą realizację tych planów gospodarczych zabezpieczyć, aby ułatwić zrozumienie sytuacji, pozwolę sobie przypomnieć pewne fakty z tej dziedziny niedawno minione, co było główną przeszkodą polityczną dla wcześniejszego zrozumienia grup t. zw. „londyńskiej” i „lubelskiej”, jeśli już użyje tej oklepanej nomenklatury w roku 1944 i jeszcze teraz znaczną część roku 1945. Stosunek do konstytucji z roku 1935 i do programu, wyrażonego w manifestie PKWN. Okazało się jednak, że już ra tej sesji nie ma ani jednego posła który by nie bronił jak najgoręcej konstytucji nie z r. 1935, a z r. 1921 i zasad manifestu PKWN. A więc spory, które przez dwa lata wydawały się nie do przewyżczenia — dzisiaj stały się całkowicie nieistotne i niezasadnione.

Jestem przekonany, że i dzisiejsze namętne spory wokół zasad ordynacji wyborczej — zostaną również z czasem zapomniane i uznane za

istotne. W gruncie rzeczy, jeśli porównamy uchwaloną przez nas ordynację wyborczą z podobnymi ustawami w krajach zachodnio-europejskich — to z punktu widzenia demokratyczności zasad naszej ordynacji będzie ona stała niewątpliwie na jednym z pierwszych miejsc w takim zestawieniu. Nie ma więc przeszkód, ażebyśmy już dziś ten spór uznali za nieistotny.

Jedno tylko czuje się w obowiązku oświadczyć przy tym dla uniknięcia wszelkich nieporozumień w przyszłości. Nie zwracamy się i nie potrzebujemy niczyjej pomocy z zewnątrz w rozwiązywaniu naszych spraw wewnętrzno-ustrojowych (Burzliwe długotrwałe oklaski).

(Ciąg dalszy na str. 2-ej)

Mordercy posła Ścibiorka ujęci i staną przed sądem Rzeczypospolitej

Sensacyjne oświadczenie min. Radkiewicza na plenum KRN

Dnia 5 grudnia ub. roku zamordowany został w Łodzi we własnym mieszkaniu sekretarz Naczelnego Komitetu Wykonawczego PSL, sekretarz „Wici”, poseł do Krajowej Rady Narodowej, ś. p. Bolesław Ścibiorek.

Zbrodnia ta poruszyła wówczas cały kraj. Wszystkie organizacje demokratyczne napiętnowały sprawców ohydnej mordy, jako wrogów demokracji, jako wrogów ludu polskiego.

Doceniając polityczny charakter

mordu, oświadczyłem wówczas, że sprawców morderstwa należy szukać w reakcyjnym podziemiu, ponieważ tego rodzaju prowokacje są dokonywane celem siania zamętu w obozie demokratycznym.

(Ciąg dalszy na str. 2-ej)

Na ul. Piotrkowskiej w Łodzi w dniu promocji oficerskiej przebiegowały oddziały wojska, organizacji młodzieżowych i t. d.

Sam entuzjazm nie wystarczy

W ub. czwartek grupka uczniów gimnazjów łódzkich pojechała do Warszawy, aby pomóc przy uprzątnięciu gruzu. Przygotowywali się do tej wyprawy z zapałem i radością, entuzjastycznie reagując na apel wzywający społeczeństwo do wspólnej pracy przy odbudowie łódzkiej Stolicy.

Widziałam ich po powrocie. Myny mieli niefegie. Entuzjazm znikł bez śladu. Nic zresztą dziwnego — spotkał ich w Warszawie naprawdę bolesny zawód, a w ich wieku nielato przechodzi się nad tymi sprawami do porządku dziennego.

Pojechali do Warszawy na własny koszt, korzystając tylko ze zwykłej 50 proc. zniżki uczniowskiej. Po przybyciu udali się wraz z towarzyszącym im profesorem do BOS-u. Przybył ich przyjęto obojętnie do wiadomości, urzędnik zapewnił, że „jakaś praca się znajdzie”, ale niestety, jeśli chodzi o nocleg i wyżywienie, to nic im poradzić nie może, ani nawet poinformować, gdzie się w tej sprawie mają udać. Ani jednego cieplejszego słowa poza tym, ani jakiegokolwiek przyjacielskiego poklepania po ramieniu i aprobaty ich postępowania w takich sobie najzwyczajniejszych słowach „bardzo ładnie z waszej strony, chłopcy, żeście do nas przyjechali, bardzo się przydadcie”. A takie to było potrzebne.

Poszli więc uczniowie łódzcy do warszawskiej „cioci Ymci” z prośbą o locum. Mogli je tam otrzymać, ale naturalnie za odpowiednią opłatą (50 zł nocleg od osoby, 90 zł obiad itd.). Na szczęście nasi podróżnicy spotkali członka ZWM i ten wchodząc w ich rzeczywistość przykre położenie wystarał się o nocleg i stołówek w domu organizacji. W ten sposób choć trochę osładzając gorzką pigułkę zawodu, jaki spotkał młodych zapaleńców.

Na drugi dzień skierowani zostali do Ogrodu Saskiego „do gracowania ścieżek”.

Po dwudniowym gracowaniu ścieżek powrócili rozgoryczeni z uczuciem, że niepotrzebnie stracili kilka dni nauki, tym bardziej, że ochotnicy rekrutowali się przeważnie z klas licealnych.

Nie wiemy dokładnie w czyjej kompetencji leży załatwienie i organizowanie tego rodzaju spraw. Może w tym wypadku w gorącej wodzie kąpani uczniowie łódzcy niezupełnie formalnie załatwili kwestię swego wyjazdu, nie przemysłeli jej należyście, nie przyszło im do głowy, że ci, którzy tak gorąco zapraszają prowincję do udziału w odbudowie Stolicy, nie biorą pod uwagę faktu, że uczestnikom wycieczek trzeba przede wszystkim zapewnić warunki bytu na obcym terenie. Wiemy natomiast, że tego rodzaju ekspedycje mają raczej znaczenie ideowe, niż praktyczne. W gruncie rzeczy chłopcy więcej stracili przez ten czas w szkole, niż „wypracowali” w Warszawie. Gorzej jednak, że i ten najistotniejszy cel propagandowy wyjazdu nie tylko nie został osiągnięty, a raczej wywarł wręcz przeciwny skutek.

Spółczesność nasza bardzo żywo reaguje na wszelkie sprawy związane z odbudową Stolicy i wykazuje w tej dziedzinie daleko idącą ofiarność. Nie wie ono jednak, dokąd się ze swymi dobrymi chęciami zwrócić. Codziennie otrzymujemy w redakcji kilka telefonów z zapytaniem, gdzie znajduje się Łódzki Komitet Odbudowy Warszawy. Czy nie należałoby tej tajemnicy zdradzić wreszcie szerokiemu ogółowi? Tenże również tajemniczy Komitet powinien się zająć organizacją ochotniczych wycieczek do Warszawy i w porozumieniu z odnośnymi instytucjami w stolicy zapewnić im locum i stołówek.

Nie hamujmy zapału i entuzjastycznych odruchów naszego społeczeństwa. Sa one przecież tak bardzo potrzebne.

NIE-KA

Splonął dom przy ul. Kr. Jadwigi w Rudzie Pabianickiej

Pogorzelncom należy się pomoc

Wezorem o godzinie 10-ej rano wybuchł groźny pożar przy ulicy Królowej Jadwigi nr. 4, w Rudzie Pabianickiej.

Jedna z lokatorek drewnianego domu rozpalila ogień pod kuchnią

i nastawiła kocioł ze smołą, przeznaczoną do smarowania dachu i wyszła z mieszkania. Smoła zaczęła gotować się i kipieć. Po paru minutach zapaliła się podłoga, a wkrótce cały dom stanął w płomieniach.

W całej niemal Rudzie Pabianickiej widać było dom płonący niby fajerwerk. Niebezpieczeństwo było ogromne, gdyż niemal wszystkie sąsiednie zabudowania są drewniane.

Zawezwana do pożaru straż miejscowa nie mogła dać sobie rady z ogniem. Zaalarmowano Łódź. W ciągu pół godziny przybyło na miejsce 6 sekcji Straży Pożarnej wraz z komendantem — pułk. Kalinowskim. Rozpoczęła się energiczna akcja ratownicza. W strumieniach wody ogień począł przysychać. W międzyczasie strażacy wynosili meble i sprzęty z mniej zagrożonego mieszkania.

Około godz. 13-ej ogień był ugaszony. Dom splonął niemal doszczętnie. Spaliło się mieszkanie, w którym wybuchł pożar, spalił się także cały dach. Dzięki sprawnym akcji strażaków ocalały dwa pokoje w drugim końcu domu.

Przybyliśmy na miejsce pożaru już po wszystkim. Z domu pozostały zwęglone, dymiące zgłiszczka. Straż Pożarna zrobiła swoje i odjechała, po ulicy spacerowało dwóch milicjantów, rozpędzając chmary dzieci, gromadzących się ciekawie przed zgłiszczkami.

Przykre wrażenie sprawiał widok pogorzelnicy, rozstasowanych tymczasowo w ogrodzie. Wąleśali się oni półprzymkniętymi oczami do spalonego domu, grzebali wśród zwęglonych belek i desek w nadziei, że może jeszcze coś ocalało.

Niefortunna lokatorka, która spowodowała niechcący pożar, zbliżyła się w pewnej chwili do milicjantów.

— Co mamy robić? Gdzie się podziemy? — pytała z desperacją w głosie.

Milicjanci byli bezradni. — Niech pani pójdzie do Horaka, — rzekł jeden — do komisji mieszkaniowej. Oni postarają się dla pani o przydział nowego mieszkania.

Zdanie to było wypowiedziane bez przekonania. Milicjant rozumiął sam, że tu trzeba doraźnej, natychmiastowej pomocy, a nie jakiejś przewlekłej procedury. Obywatele dotknięci żywio-

wym nieszczęściem mają stuprocentowe prawo domagać się pomocy od władz i społeczeństwa.

Więcej nawet. Władze winny im wyjść naprzeciw i z urzędu zorganizować jakąś pomoc; wyznaczyć natychmiast tymczasowe przynajmniej kwatery, udzielić jakiejś pomocy.

Gdzie spali dzisiaj nocy pogorzelnicy z ul. Królowej Jadwigi? Pod gołym niebem, a w najlepszym wypadku kątem u sąsiadów. Polecamy nieszczęśliwych szczególnie opiece starostwa południowo-łódzkiego i chcielibyśmy wiedzieć, czy pomocy im udzielono.

(O.)

Wyladunek darów UNRRA na stacji Łódź-Kalińska.

Łódź wybierze 10 posłów

województwo łódzkie — 24

Uchwalona onegdaj przez KRN. ordynacja wyborcza przewiduje, że w okręgach zostanie wybranych 372, a 72 — wejdzie do Sejmu z list państwowych. W związku z tym ciekawe będzie zaznajomienie się z t. zw. „geografią wyborczą”.

Ordynacja wyborcza przewiduje, że cały kraj zostanie podzielony na 52 okręgi wyborcze. Każdy okręg obejmuje 2 — 6 powiatów, zależnie od ilości zamieszkałych w nich wyborców. Większe miasta

jak Warszawa, Łódź, Poznań, Kraków będą tworzyć samodzielne okręgi wyborcze.

Na województwo łódzkie przypada 6 okręgów wyborczych: Łódź-miasto, Piotrków, Zgierz, Pabianice, Łódź (pow. Rawa Maz., Opoczno, Końskie).

Łódź, podobnie jak Warszawa, wybierze 10 posłów, pozostałe okręgi naszego województwa — 24 posłów.

Nominacje profesorów na Uniwersytecie Łódzkim

Dekretem Prezydenta Krajowej Rady Narodowej zostali ostatnio mianowani na Uniwersytecie Łódzkim w Łodzi:

Doc. dr Stanisław Adamczewski — profesorem zwyczajnym historii literatury polskiej II, doc. Anna Chruszczewska — profesorem zwyczajnym chemii organicznej, dr. Antoni Dmochowski — profesorem nadzwyczajnym biochemii, dr. Józef Laskowski — profesorem nadzwyczajnym anatomii patologicznej I, dr. Alfred Franciszek Seweryn Meissner — profesorem zwyczajnym chirurgii stomatologicznej, dr. Aleksander Pruszczyński — profesorem nadzwyczajnym anatomii patologicznej I, dr. Aleksander Witold Radziński — profesorem nadzwyczajnym teorii prawa, dr. Mieczysław Wallis — profesorem nadzwyczajnym estetyki, dr. Wiktor

Wąsik — profesorem zwyczajnym historii filozofii w Polsce, dr. Stanisław Franciszek Zajaczkowski — profesorem zwyczajnym historii średniowiecznej. (w.)

Kurs dla referentów karno-administracyjnych w Urzędzie Wojewódzkim

Dnia 23 września w U. W. Ł. rozpoczął się dwudniowy kurs dla referentów karno-administracyjnych wszystkich miast i starostw woj. łódzkiego. Kierownictwo kursu objął naczelnik Gidyński. Otwarcia dokonał wicewojewoda ob. Górniak.

Radio Wrocław, mówi

Posiadacze odbiorników radiowych od kilkunastu już dni w różnych porach dnia mogą usłyszeć na fali 315,8 m audycje nowej polskiej radiostacji — Wrocławia. Są to audycje próbne. W Łodzi słychać je wyraźnie i czysto, choć stosunkowo słabo (jak Pragę Czeską).

Otwarcie radiostacji „Wrocław” nastąpi w przyszłą niedzielę, t. j. 29 bm. Posiadać ona będzie moc 2,5 KW. Obecnie jest ona już całkowicie gotowa i czeka na uruchomienie.

Dawna, niemiecka radiostacja uległa całkowitemu zniszczeniu, pozostał tylko maszt, o kolosalnej wysokości 140 m. Jest to obecnie najwyższy maszt w Polsce (maszt rozgłośni w Łodzi ma wysokość 60 m?). Również odbudowane studia są imponujące, np. wielkie koncertowe studio rozgłośni wrocławskiej

może pomieścić kilkadziesiąt osób wykonawców i 1000 słuchaczy.

(jk)

Zjazd kierowników szkół muzycznych

W b. m. w lokalu Wojewódzkiego Wydziału Kultury i Sztuki odbył się Zjazd Kierowników 7-u Szkół Muzycznych Ludowego Instytutu Muzycznego, znajdujących się na terenie miast powiatowych wojew. łódzkiego, a mianowicie: w Pabianicach, Zduńskiej Woli, Tomaszowie Mazowieckim, Piotrkowie, Skierniowicach, Łowiczu i Sieradzu.

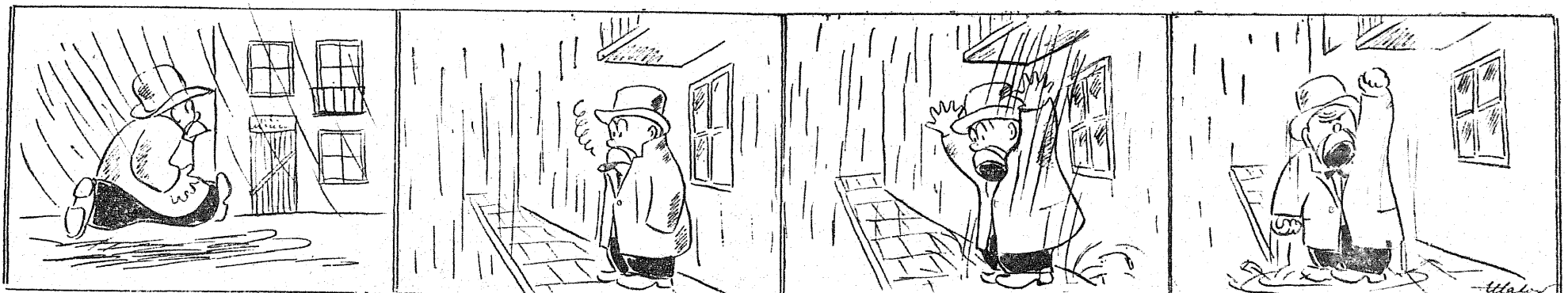
Kierowników poinformowano o wynikach obrad Zjazdu Dyrektorów Szkół Muzycznych, który odbył się niedawno w Bydgoszczy. Omówiono nowe typy szkół muzycznych: zawodowych i umykalniących. Ustalono program pracy dla poszczególnych szkół zależnie od wymagań i warunków miejscowych.

Tak pracują robotnicy w Łodzi

W jednej z fabryk łódzkich robotnica przenosi gotowe szpunle przędzy.

Jak pan Krupka wpadł z deszczu pod rynnę

Ze deszcz gęsty lunął z nieba, rzekł p. Krupka: skryć się trzeba przed ulewą pod balkonem! I wnet pędzi w jego stronę.

Dobrze się p. Krupce dzieje, no, bo deszcz jak z cebra leje, a on swe cygaro pali i że sucho mu — się chwali.

Nagle w górę podniósł dłoń, zdaje mu się wprost, że tonię, — gwałtu — krzyczy: — Ja tu zgine: z deszczu-m wpadł, psia krew pod rynną!

Wygląd ma zmoczonej kury i przekleństwa śle do góry: kto by tego się spodziewał, że ktoś wodę w deszcz wylewa!

